

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Neigerné dr. Vejkey Klára ügyvéd **felperesnek** a dr. Szalay Zoltán ügyvéd által képviselt **alperes** ellen házastársi vagyontársaság megszüntetése iránti perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2008. április hó 22.napján meghozott 9.P.20.141/2006/50. számú ítélete ellen az alperes által 51. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 50.000,- (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A megyei bíróság a peres felek házastársi vagyontársaságát a **Helység 1** hrsz. alatt felvett, természetben a **Helység 1, ...** szám alatt elhelyezkedő társasházi lakás és a **Helység 1 ...** hrsz. alatt felvett garázsingatlan vonatkozásában megszüntette. Kötelezte az alperest arra, hogy a felperesnek 15 nap alatt - a Tatabányai Városi Bíróság P.21.789/2005/14. számú jogerős egyezségben meghatározott, a felperest terhelő 900.000.-Ft beszámításával - 3.898.876.-Ft megváltási árat fizessen meg.

Kötelezte a peres feleket arra, hogy az illetéktörvényi hatóság külön felhívására az állam javára fizessenek meg személyenként 187.500.-Ft le nem rótt eljárás illetéket, továbbá az alperest arra, hogy a felperes javára 145.082.-Ft szakértői költséget fizessen meg. A megyei bíróság úgy rendelkezett, hogy ezt meghaladóan mindegyik fél viseli a saját költségét. Az illetékes ingatlanügyi hatóságot megkeresni rendelte annak érdekében, hogy a 9.P.20.141/2006/2. szám alatti

végzéssel elrendelt perindítás tényének feljegyzését törölje. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a peres felek 1998. végétől 2001. szeptemberéig élettársi kapcsolatban éltek, majd 2001. szeptember 22. napján egymással házasságot kötöttek. A megyei bíróság a meghallgatott tanúk vallomása, a Tatabányai Városi Bíróság előtt P.20.659/2000. szám alatt folyamatban volt per iratai alapján a házasságot megelőző élettársi kapcsolat fennállásának megállapítása során kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy bár a felperes 1998. évtől a házasság megkötéséig külföldön dolgozott, és csak hétvégente járt haza, a felek mégis közös életre rendezkedtek be. Ezt támasztja alá az egymás javára kölcsönösen, ellenszolgáltatás nélküli munkavégzés, a kívülállók számára is kétségek nélkül megállapítható érzelmi-gazdasági közösség. A peres felek házasságát a Tatabányai Városi Bíróság 2006. április 19. napján jogerős ítéletével felbontotta. A felek között létrejött egyezség értelmében a lakás az alperes használatába került, és az alperes javára az ingóságok megosztása során 900.000.-Ft összegű értéktöbblet keletkezett, melyről úgy rendelkeztek, hogy azt a felperes javára az ingatlanok közös tulajdonának megosztása során beszámítják.

A megyei bíróság az élettársi közös vagyon megosztására nem a Ptk. 578/G. §-ban meghatározottakat tekintette irányadónak, mivel a peres felek esetében az élettársi együttélést házasság követte. Erre figyelemmel - az állandó bírói gyakorlatra hivatkozással - a vagyoni kérdések elbírálásánál az élettársi kapcsolat kezdetétől egysegiesen a házastársi közös vagyonra vonatkozó szabályokat alkalmazta.

A megyei bíróság az ingatlanokon fennálló vagyonközösség megszüntetése során a peres feleknek az élettársi kapcsolatot megelőző és az azt követő vagyoni viszonyait, ennek keretében az élettársi és a házastársi vagyonközösség fennállását is vizsgálta.

Megállapította, hogy a felperes különvagyoni üdülőingatlanát 2000. december 5. napján kötött adásvételi szerződéssel 2.000.000.-Ft vételárért eladta. Az alperes különvagyonra 600.000.-Ft-1.000.000.-Ft összeget tett ki. Az élettársi kapcsolat tartama alatt az alperes adásvétel útján a Helység 1, ... szám alatti ingatlant 3.900.000.-Ft vételárért, míg a **Helység 1** ... hrsz. alatt felvett garázs-ingatlant 450.000.-Ft vételárért megszerezte, és tulajdoni illetősége 1/1 - 1/1 arányban az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került.

Az élettársi kapcsolat alatti szerzés tényét önmagában a vagyontársaság megállapításához nem találta elegendőnek, ezért a megyei bíróság vizsgálta, hogy a felek az ingatlanok megvásárlásához milyen vagyont használtak fel. Kifejtette, hogy az ingatlanok megvásárlása során a felek különvagyona azonos arányban vegyült egymással. A felperes - "A" tanú vallomásaival - ugyanis sikeresen bizonyította, hogy a saját, 2.000.000.-Ft összegű különvagyona a lakásingatlan vételárának része volt. Erre figyelemmel a megyei bíróság megítélése szerint az alperesnek - a szülei által ajándékba adott összeggel együtt - hasonló mértékű különvagyonnal kellett rendelkeznie ahhoz, hogy az ingatlan vételára maradéktalanul kiegyenlítésre kerülhessen. Az alperes különvagyona vonatkozó kétséget kizáró bizonyítékok hiányában a megyei bíróság a felperes előadását fogadta el valószínűnek abban a körben, hogy a garázsingatlan a felperes különvagyona, az élettársi kapcsolat alatti keresményéből és az alperesnek a szülők által biztosított készpénz-ajándékból vásárolták, $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arány szerint.

A kifejtetteket a megyei bíróság álláspontja szerint a felek között létrejött házassági vagyoni szerződés is alátámasztja. A szerződést ugyan a felperes a per során nem tudta becsatolni, annak létét azonban "B" tanú vallomása igazolta. Mindezek alapján a megyei bíróság megállapította, hogy a mind a lakás - mind a garázsingatlanban a peres felek $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ tulajdoni illetőséggel bírnak.

A megyei bíróság a lakásingatlan jelenlegi forgalmi értékét - a beszerzett szakértői vélemény alapján - beköltözhető állapotban 8.944.000.-Ft-ban állapította meg. A lakást annak megvásárlását követően a peres felek felújították, melynek értéke - ugyancsak a szakértői véleményt elfogadva - 1.958.736.-Ft volt. A megyei bíróság ez utóbbit a felek által azonos arányban létrehozott, közös értéknek tekintette. A felek között a házastársi életközösség 2005. szeptember 6. napján megszakadt. Ezt követően az alperes további - 79.248.-Ft értékű - felújítást végzett, melynek összegét a megyei bíróság az ingatlan forgalmi értékéből levonta.

Megállapította, hogy a felperest a házastársi vagyontársaság megszüntetése jogcímén ezen összeg fele, 4.432.376.-Ft illeti meg. A garázsingatlan forgalmi értékét - a szakértői véleményre támaszkodva - 733.000.-Ft-ban határozta meg, melynek $\frac{1}{2}$ része, 366.500.-Ft a felperest illeti. A lakás - és a garázsingatlan együttes értékéből a megyei bíróság levonta az alperes javára beszámítani rendelt 900.000.-Ft-ot, és az így fennmaradó 3.898.876.-Ft felperesnek való megfizetésére - teljesítőképességének vizsgálata után - az alperest kötelezte.

A megyei bíróság a perki költség megállapítása körében a Legfelsőbb Bíróság PK. 10. számú állásfoglalásának VI/G. pontjában foglaltakat alkalmazta, és rendelkezett a feljegyzett eljárási illeték viseléséről.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő, kérve annak megváltoztatását, a felperes keresetének teljes elutasítását és perköltségben való marasztalását. Az élettársi kapcsolat fennállását vitatva kiemelte, hogy az érzelmi kapcsolaton túl a felperessel gazdasági közösséget nem alkotott, a rendelkezésükre álló anyagi javakkal külön-külön gazdálkodtak. Álláspontja szerint a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, nem igazolta kétséget kizáró módon, hogy az ingatlanok megvásárlásához a különvagyonát felhasználta volna. A lakás eladói az elsőfokú eljárás során úgy nyilatkoztak, hogy őket az alperes édesanyja kereste meg, kizárólag vele tárgyaltak. Nem életszerű, hogy a felperes jelentős értékű különvagyonát adta a vételár kiegyenlítéséhez úgy, hogy azért cserébe bejegyzett tulajdoni illetőséget nem kért, és bár jelen volt az ügyletkötésnél, annak mégsem volt érdemi résztvevője. Az alperes kiemelte továbbá, hogy a felperes a saját ingatlana eladását követően a 2.000.000.-Ft összeg rendelkezésre állását, majd a vétel időszakában való felhasználását bankszámlakivonattal igazolhatta volna, ezt azonban nem tette. Mindezek alapján egyetlen tanú - "A" - vallomása önmagában nem lehet elegendő az egyébként valószínűtlen élethelyzet igazolására. Az alperes álláspontja szerint ugyanez irányadó a garázsingatlan kapcsán is. Az alperes kifejtette továbbá, hogy tévedett a megyei bíróság akkor is, amikor a vagyoni jogi szerződés létét valónak fogadta el. Hivatkozott arra, hogy amennyiben ilyen szerződést kötöttek volna a felek, azt a Csjt. 27. § (2) és (3) bekezdése értelmében csak a megszabott alakban, jogi képviselő közreműködésével tehetnék volna, akinél a szerződés minden bizonnyal fellelhető lenne.

Az alperes fellebbezésével egyidejűleg bizonyítási indítványt is előterjesztett, kérte "C", "D" és "E" valamint "F" tanúkenti meghallgatását, valamint a "G". Bank megkeresését annak érdekében, hogy az alperes valamint "H" és "H"-né bankszámláinak 2001. és 2002. évi számlaforgalmát közölje.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a teljes körűen lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapította meg, hogy közte és az alperes között élettársi kapcsolat állt fenn. Előadta, hogy külföldi munkavégzéséből származó jövedelméből tartós fogyasztási cikkeket vásároltak közösen, melyet otthonuk berendezéséhez használtak fel. A perbeli lakásingatlant is közösen választották ki az alperessel, az adásvételi szerződés megkötésénél maga is jelen volt, és "A" tanú vallomásaival bizonyította, hogy 2.000.000.-Ft összegű vételár-részt fizetett az ingatlan ellenértékéért. Kifejtette, hogy azért nem szerepelt szerződő félként az

adásvételi szerződésben, mivel ez ellen az alperes kifejezetten tiltakozott, nem akarta ugyanis azt, hogy az első házasságából született gyermeke későbbi halála esetén az ingatanokból részesedhessen. A rendelkezésére álló 2.000.000.-Ft-ot pedig nem bankszámlán helyezte el, mivel 2001. év elején már közösen elkezdték a megfelelő lakás kiválasztását. A felperes kérte továbbá az ítéletábrát arra, hogy az alperes által elterjesztett bizonyítási indítványokat utasítsa el, mivel mindezen indítványait az alperes már az elsőfokú eljárás során is előterjeszthette volna.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítéletábra az alperes fellebbezésében felhozott érvekre figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a másodfokú eljárásban van-e jogi lehetőség az alperes által a fellebbezésében bejelentett további bizonyítási eljárás lefolytatására.

A Pp.141.§.(2) bekezdése értelmében a fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni.

Ugyanakkor a Pp.235.§.(1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálás esetében - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálás esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141.§.(6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell. A felhívott jogszabályi rendelkezések tehát a másodfokú eljárásban nem korlátlanul teszik lehetővé az új bizonyítékra való hivatkozást.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján megállapítható, hogy a megyei bíróság a 4. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal 2. bekezdésében tájékoztatta az alperest, őt terheli annak a bizonyítása, hogy a lakás- és a garázsingatlant mikor, milyen vagyonból, illetve különvagyonból vásárolta. Ezt követően az alperes az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványát előterjesztette és ezen tanúk meghallgatására sor került.

Ugyanakkor az alperes a tárgyalás berekesztését megelőzően az 50. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó előtti bekezdésében a felperessel egyezően úgy nyilatkozott, hogy „további bizonyítási indítványuk nincs”.

Így az ítélet tábla megítélése szerint a felhívott jogszabályi rendelkezések alapján arra jogi lehetőség nincs, hogy az ítélet tábla az alperes által kért további bizonyítást lefolytassa, hiszen gondos pervitel mellett ezen tanúkat az alperes az elsőfokú eljárásban is bejelentette volna, erre azonban nem került sor. Az egyéb tanúbizonyítási indítványának pedig a megyei bíróság eleget tett.

Nem alapos az alperesnek a Kereskedelmi és Hitelbank **Helység 1-i** Fiókjának megkeresésére vonatkozó bizonyítás iránti indítványa sem.

Ez a felhívott Pp. 235.§.(1) bekezdésébe ütközik, mivel ezen indítványát is megtehetette volna az alperes az elsőfokú eljárásban, de ezt elmulasztotta. Emellett nem az a releváns tény, hogy a szülők rendelkeztek-e megfelelő anyagiakkal az ingatlan vásárlásakor, mely kérdést az alperes a további tanúkkal és a pénzügyi intézet megkeresésével bizonyítani kívánt, hanem az, hogy a szülők ezen meglévő pénzüket mire, a lakás- és a garázs ingatlan vételére fordították-e.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a megyei bíróság a perben a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206.§-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve megalapozott tényállást állapított meg és abból megfelelő jogi következtetést vont le.

Az alperes fellebbezésében felhozott érvekre figyelemmel az ítélet tábla azt vizsgálta, hogy a peres felek között a házasságkötést megelőzően az élettársi kapcsolat fennállása megállapítható-e.

A Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.759/1993/4. számú döntése szerint az élettársi kapcsolat fogalma feltételezi a közös lakásban való együttélést, a közös háztartás fenntartását, az érzelmi és gazdasági közösség fennállását, valamint hogy kifelé az összetartozásukat minden vonatkozásban vállalják. Ezen tényállási elemek együttes megvalósulása esetén az életközösség fennállását meg kell állapítani.

Az élettársi kapcsolat tehát érzelmi, vagyoni és érdekközösséget tételez fel. Így önmagában az együttlakás ténye, vagy a házasság felbontása után fenntartott nemi kapcsolat az élettársi viszony megállapításához nem elegendő, szükséges az is, hogy az érdekeltek közösen intézzék anyagi ügyeiket, gazdasági téren együttműködjenek.

A bírói gyakorlat nem tulajdonít jelentőséget az élettársi viszony megállapíthatósága körében annak, hogy a felek miként kezelték az együttélés alatt a jövedelmüket és a közös háztartás fenntartásához milyen módon járultak hozzá. Nem zárja ki az élettársi kapcsolat megállapíthatóságát önmagában az, hogy a közös gazdálkodás során csak az egyik fél gondoskodott a pénzkezelésről és viselte a közös háztartással kapcsolatos kiadásokat, tevékenységeket.

Nem a pénzkezelés formális módja, hanem a jövedelmeknek a közös életvitelhez való felhasználása, a megtakarításnak az együttélést szolgáló célra fordítása az, ami a gazdálkodás jellegét meghatározza (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.272/1990.).

Az ítéletábra megítélése szerint a megyei bíróság az elsőfokú eljárás adatai alapján helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a felperes és az alperes 1998.végétől 2001. szeptember 22.napjáig élettársi kapcsolatban éltek. Ezen tényről hitelt érdemlően támasztja alá a Tatabányai Városi Bíróság előtt P.20.659/2000. szám alatti per iratanyaga, illetve a 18. sorszámú jegyzőkönyv tartalma. Ezen perben tanúként meghallgatta a Tatabányai Városi Bíróság a jelen per alperesét és az alperes édesanyját "H"-né. Ezen jegyzőkönyv 2. oldalán a jelen per alperese úgy nyilatkozott, hogy amikor megismerte a felperest, ebben a "Helység"2, lévő ingatlanban lakott és állandó rendszerességgel itt tartózkodott. Amióta kapcsolatban állt a felperessel, illetve barátnője vagy menyasszonya lett, ebben az ingatlanban laktak.

Előadta ezen túlmenően, hogy ebben az ingatlanban rendszeresen és életvitelszerűen tartózkodtak és pontosan emlékezett az üdülőingatlanban lévő berendezési és felszerelési tárgyakra, sőt úgy nyilatkozott, hogy 1999. év januárjától tartózkodott ő is a perbeli ingatlanban „azóta élünk együtt felperessel” (4.oldal 2. bekezdés). A felperes édesanyja, "H"-né tanúkénti meghallgatása során elmondta, hogy a felperes a leánya vőlegénye. A leánya és a felperes a perbeli tatabányai ingatlanban laktak. Ő is rendszeresen járt a felpereshez, valamint a lányához ezen ingatlanban. Tavasztól pedig a kerti munkákban is rendszeresen segített. Részletesen felsorolta ő

is, hogy az ingatlanban milyen berendezési és felszerelési tárgyak voltak (18. jkv. 4. és 5. oldal).

Az ítéletábra szerint a peres felek között a Tatabányai Városi Bíróság előtt folyamatban volt P.21.789/2005. számú bontóperi eljárás adatai is azt igazolják, hogy a felek között a házasság megkötése előtt az élettársi kapcsolat fennállt. Az alperes az ezen perben előterjesztett viszontkeresetében tételesen megjelölte, hogy álláspontja szerint a házastársi közös vagyon részét milyen ingóságok képezik.

Ezek között több olyan ingóság is szerepel (Panasonic típusú televízió, számítógép monitorral, billentyűzettel, Panasonic házimozzi rendszer), amelyek megvételére a peradatokból kitűnően az élettársi együttélés ideje alatt került sor.

Ugyanakkor alperes is elismerte, hogy a perbeli **Helység 1, ...** alatt lévő társasházi lakás felújítása már a házasság megkötése előtt megkezdődött és a beszerzett szakértői szakvélemény szerint a házasságkötést megelőzően elvégzett felújítási munkák 1.958.736,- Ft értéket képviseltek.

Ekként ítéletének indokolásában a megyei bíróság helyesen hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság - már hatályon kívül helyezett - 10. számú Irányelvének 3. pontja alapján kialakult bírói gyakorlatra, amely vélelmet állít fel arra vonatkozóan, abból a ráutaló magatartásból, hogy a házastársak a házasságkötés előtti élettársi együttélésük során a közösen szerzett vagyontárgyakat továbbra is közösen használják és kezelik - ellenkező megállapodás hiányában - arra kell következtetni, hogy azokat a házastársi közös vagyonuk részévé kívánták tenni. A házastársak ily módon vélelmezett, és csak az ellenkező bizonyításával megdönthető akarata folytán vagyoni jogi vonatkozásban a házasságot megelőző életközösség a házassági életközösséggel egységbe olvad, ezért az életközösség megszűnésekor - a vagyoni viszonyok méltányos rendezése érdekében - a házasság vagyoni jogi hatásait az életközösség tényleges kezdetének időpontjától kell számítani (Pfv.II.22.531/1994.).

Így a megyei bíróság jogszerűen és helyesen alkalmazta a házassági vagyoni közösség szabályait a házasságkötést megelőzően kialakult élettársi kapcsolatra.

Az ítéletábra nem találta alaposnak az alperes azon fellebbezési érvelését, a megyei bíróság tévedett, amikor a lakásingatlan és a garázs vételénél úgy foglalt állást, hogy a vételárhoz a felperes és az alperes fele-fele arányban járult hozzá.

Az ítélet tábla szerint a felperes a megyei bíróság által elfogadott 2.000.000,- Ft készpénz vonatkozásában a Pp.164.§.(1) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett és "A" érdektelen tanú vallomásaival hitelt érdemlően igazolta, hogy a különvagyonát képező **"Helység"2**, ... ingatlanát 2000. december 5. napján 2.000.000,- Ft-ért értékesítette és ezen összeg felhasználásra került a **Helység 1** ... hrsz. alatti társasházi lakás, illetve a ... hrsz. alatti garázsingatlan vételéhez, annak ellenére, hogy mindkét ingatlan az alperes nevén szerepel az ingatlan-nyilvántartásban.

A Ptk.116.§-ának (2) bekezdése szerint az ingatlan-nyilvántartás a tulajdonjog és más jogosultságok fennállását csak akkor tanúsítja hitelesen, ha jogszabály kivételt nem tesz. E vonatkozásban a Csjt.27.§.(1) bekezdése törvényes vélelmet létesít arra vonatkozóan, hogy a házassági életközösség idejére házastársi vagyontársaság keletkezik, így a házastársak osztatlan közös tulajdona mindaz, amit a házassági életközösség ideje alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azt, ami valamely házastárs különvagyonához tartozik.

A hivatkozott törvényhely alapján tehát a házastársnak el nem évülő dologi jogi igénye van arra nézve, hogy az ingatlan-nyilvántartáson kívül szerzett tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásban - házastársi közös szerzés jogcímén - a Ptk.116.§.(1) bekezdése alapján feltüntesse. E körben pedig nincs jelentősége annak, hogy a házassági együttélés ideje alatt megszerzett vagyontárgyakra vonatkozóan a harmadik személyekkel megkötött adásvételi szerződésben mindkét házastárs, vagy csak valamelyikük szerepelt-e vevőként, és ennek megfelelően az ilyen módon megszerzett ingatlan tulajdonjoga mindkét házastárs vagy csak valamelyikük javára került-e bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba.

Más kérdés, hogy a közös szerzés törvényes vélelmével szemben bármelyik házastárs bizonyíthatja azt, hogy a házassági együttélés tartalma alatt megszerzett valamely vagyon vagy vagyonszaporulat azért nem képezi a házastársak közös tulajdonát, mert az valamelyikük különvagyonára.

Az alperes a közös vagyon vélelmével szemben a Pp.164.§./1/ bekezdés alapján őt terhelő bizonyítási kötelezettségének a perben nem tudott eleget tenni és ítéleti bizonyossággal nem tudta azt igazolni, hogy a lakás- és a garázsingatlan kizárólag az ő és a szülei által adott pénzből került megvásárlásra.

Az ítélet tábla osztotta az alperes azon fellebbezési érvelését, miszerint a megyei bíróság tévesen állapította meg azt, hogy a peres felek „vagyonjogi szerződést”

kötöttek, és ezek tartalmát a bizonyítékok sorában értékelte. Ez azonban a döntést érdemben nem érinti.

A Csjt.27.§.(2) bekezdése kimondja, a házasulók a házasságkötés előtt, valamint a házastársak az egymás közötti vagyoni viszonyaikat - a házassági életközösség tartamára - szerződéssel rendezhetik. A szerződésben e törvény rendelkezéseitől eltérően határozhatják meg, hogy mely vagyon kerül a közös-, illetőleg a különvagyonba.

A (3) bekezdés értelmében a szerződés érvényességéhez annak közokiratba, vagy jogi képviselő által ellenjegyzett magánokiratba foglalása szükséges. A felhívott jogszabályi rendelkezés értelmében tehát a házassági vagyoni szerződéshez a fentebb meghatározott okirati forma szükséges. A perben az alperes helyesen hivatkozott arra, a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai ezen szerződés megkötését hitelt érdemlően nem igazolják. Az ítélet tábla szerint ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a felek ilyen szerződést kötöttek volna, ezért az ítélet tábla a megyei bíróság ítélete indokolásának erre vonatkozó részét mellőzte (indokolás 8. oldal 2. bekezdés és 9. oldal 1. bekezdés).

Az esetben, ha a szerződés megkötése a fentebb meghatározott okirati formában megállapítható és tartalma is rekonstruálható, de utólagosan ezen szerződés elveszett, úgy lehetőség van arra, hogy bizonyítékként vegye figyelembe az eljáró bíróság. Jelen esetben azonban nem erről van szó, hiszen az ítélet tábla a szerződés létrejöttét sem találta bizonyítottnak.

Mindezen indokok alapján az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§.(2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes a másodfokú eljárásban peresztes lett, ezért a Pp.78.§.(1) bekezdése alapján ő köteles megfizetni a felperes másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM.számú rendelet 3.§.(5) bekezdése alapján bruttó 50.000,- Ft-ban állapította meg.

Győr, 2009.évi március hó 12.napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Lezsák József sk.
bíró